

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

— Ξέρεις ποιός γύρισε από το Παρίσι ; μ' ερώτησε χθές ένας φίλος μου.

— Ποῦ νά ξέρω ! Λέγε μου, ποιός ;

— 'Ο Μαριανίτο Λουθιέντες. Ναι, ὁ Μαριανίτο. Κι' ἐπειδὴ δὲν θὰ ξέρεις βέβαια γιατί ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλλία πρέπει νά σοῦ διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἱστορία του.

»Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἓνα βράδυ στὶς ἔντεκα, πῆγαίνα στὸ σπίτι μου περνώντας ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ 'Οδῷ, ὅταν, ἔξαφνα, αἰσθάνθηκα ἓνα χτύπημα στὴν ράχη. Ἐγύρισα ἐκπληκτός καὶ θυμωμένος καὶ εἶδα ὅτι τὸ χτύπημά μου τὸ εἶχε δώσει ἓνας κύριος πού βαστοῦσε μιά σκάλα στὸν ὦμο. Ἐνας καθὼς πρέπει κύριος, μάλιστα, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ περιεργό.

Ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του χωρὶς νά μοῦ πῆ τίποτα μὲ βῆμα γρήγορο, σὰν παλαβός. Μοῦ φάνηκε μάλιστα, ὅτι μιλούσε μόνος του.

Ἐμείνα κατὰπληκτός. Εἰχα ἀναγνωρίσει τὸν κύριον αὐτὸν μὲ τὴ σκάλα, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν φίλο μου Μαριανίτο, ἓνα νεὸ κολλὰ καθὼς πρέπει, ἐγγράμματο, ὑπάλληλο ὑπουργείου, ὀλίγο ποιητὴ καὶ μουσικό. Εἶχα ὁμως καὶ δισταγμούς.

— Δὲν μπορεί νά εἶνε αὐτός, εἶπα. Ἄν εἶνε αὐτός θὰ πῆ πὼς τρελλάθηκε.

Στὸ τέλος ἄρχισα νά τρέχω πίσω του, φωνάζοντας :

— Ἐ, Μαριανίτο !

Ἐκεῖνος ὁμως ἔτρεχε, χωρὶς νά δῆν προσοχή.

Ἦταν μιά νύχτα τοῦ Φεβρουαρίου, καθαρή ἀλλὰ πολὺ κρύα. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

— Θὰ τρελλάθηκε ! σκεπτόμουν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἐνας ἄνθρωπος καθὼς

πρέπει μὲ μιά σκάλα μέσα στοὺς δρόμους ! Τι μυστήριο εἶν' αὐτό; Ὁ Μαριανίτο ὁμως δὲν ἔτρεχε πετούσε. Εἶχε φθάσει πιά στὸ τέμα τῆς Μεγάλῃς Ὀδοῦ καὶ ἔβλεπε νά στρέφῃ πρὸς τὸ Παλάτι, ὅπως ἐφανταζόμουν, προχώρησέ πρὸς τὸ γεφύρι.

Μιά τρομερὴ ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸν νοῦ μου. Τί ζητοῦσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ;

Πράγματι ὁ Μαριανίτο ἔφτασε στὸ γεφύρι, ἀκούμπησε τὴν σκάλα στὰ κιγκλιδώματα καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει... Τὴν ἴδια στιγμή ἔφθασα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ παλτό καὶ τὸν ἀνάγκασα νά κατέβῃ διὰ τῆς βίας.

— Ἀφήστε με ! Ἀφήστε με ! φώναξε ταραγμένος, μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῇ.

— Νά σ' ἀφήσω ; Ποτέ ! Δόσε μου τὸ μπράτσο σου καὶ κάνε μου τὴ χάρι νάρθης μαζί μόν... διαφορετικὰ θὰ φωνάξω τοὺς χωροφύλακες.

Δὲν φαινόταν οὔτε σκιά χωροφύλακος, ἀλλὰ τὰ λόγια μου τὸν ἀνάγκασαν νά κατέβῃ. Ἀκούμπησε τότε ἐπάνω μου καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ στὸ στήθος, ἄρχισε νά κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Ἐνοιώθη τὰ δάκρυά του νά πέφτουν ἐπάνω στὴ χεῖρα μου.

Περπατήσαμε κάπου μιά ὥρα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε λέξι. Ἐτσι φτάσαμε στὴν πλατεία τῆς Βουλῆς. Ἐκεῖ, ἐπὶ τέλους, ἀπεφάσισα νά τοῦ μιλήσω.

— Δὲ μοῦ λές, ἀδερφέ, ἐσὺ ὁ ἐξαιρετικὸς εὐτυχῆς ἄνθρωπος, ὁ ἀγαπητὸς στοὺς προϊσταμένους σου, στοὺς φίλους σου, στὶς γυναῖκες, στὴν ὥραία μνηστὴ σου, τί ἐπαθες ;... Τί σοῦ συμβαίνει ; Δὲν ἐπρόκειτο νά παντρευτῆς τελευταίως ; Δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ δειρὸ σου :

— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτή, μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τὸ γάμο μου ! φώναξε.

— Πῶς ; Εἶσαι ἀελπισμένος ἐξ αἰτίας τῆς μνηστῆς σου ; Αὐτὴ ἦταν ἓνας ἄγγελος ὅπως μοῦ εἶπες πῆ...

— Ναι, σοῦ τὸ εἶλεγα. Ποιός μπορεί ὁμως ν' ἀναμτροῖση τὴν ἄρυσσο πού λέγεται γυναικεία καρδιά ! Μὲ ἀπάτησε !... Ὁ ἔρωτας ἦταν μιά ψευτιά, τὸ ἀγγελικὸ τῆς πρόσωπο μιά μάσκα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκρυβόταν ἡ πλέον ἀποτροπαιχτὴ πονηρία.

— Μὲ ἐκπλήττεις. Διηγῆσου μοῦ τὰ ὅλα. Εἶμαι παιδικὸς σου φίλος. Ἀμφιβάλλεις γιὰ μένα ;

— Ὅχι... Ἀκουσε... Ὅπως γνωρίζεις, εἶχα ἀποφασίσει νά παντρευτῶ μὲ τὴν Ἰουλίτσα. Τὸ ἐπιθυμοῦσα κι' ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα της. Δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὸν ἔρωτά της. Ἰουλίτσα. Ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἔλιξι νά ζήσω μαζί της εὐτυχῆς, μὲ ἀνησυχούσε ἡ μεγάλη της κλίσις ἰσὸς τὰ λουσα, τὶς διασκέδασις καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς ματαιοδοξίας. Ἐξόδευε ἓνα σωρὸ λεπτὰ σὲ θέατρα, σὲ ἀνθη, σὲ γλυκίσματα καὶ σὲ κοσμῆματα.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ εὗρισκα ἐγὼ δικαιολογημένα. Ἦταν φυσικὸ νά λάμπῃ μιά γυναῖκα ὥραία ὅπως ἡ Ἰουλίτσα. Ὅταν παντρευτῆ ἔλεγα, θ' ἀφήση αὐτὲς τὶς ἀνοσιές καὶ θὰ κυτάρῃ τὸ σπίτι της καὶ τὸν ἄντρα της. Τὴν ἡμέρα πού εἶν' ἐξήγησα σὲ γάμο ἦταν ὅλο χαρὰ, μοῦ εἶπε ὁμως ὅτι... δὲν βιάζεται.

— Ὅχι δά !

— Σοῦ λέω τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν. Σ' ἀγαπῶ, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ θὰ ἤθελα προηγουμένως νά προαχθῆς, ὅπως μοῦ εἶπες καὶ ὁ ἴδιος. Μοῦ εἶπες πῆ πὼς κάποιος ἄλλος σου ὑπουργὸς σὲ ὑποστηρίζει. Γιὰτὶ νά μὴ περιμένουμε λοιπὸν ; Δὲν εἶνε καλλίτερα, ἀγάπη μου, ἔτσι ; Μὴ φοβᾶσαι. Θάμαι πάντα δική σου !

Δὲ ξέρω ποιά ἀνησυχία μὲ κατέλαβε τότε. Τὰ μάτια της εἰδειχναν ἔρωτα, τὰ λόγια της ὁμως ;...

Μιλατὰ ἡ μητέρα της φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένη, μ' ἐκάλεισε μάλιστα καὶ σὲ γεῦμα.

— Θὰ φῆ μαζί μας, μοῦ εἶπε, κάποιος παλαιὸς φίλος τοῦ ἀντρός μου. Ἐνας πλούσιος ἰδιοκτῆς ἀπὸ τὸ Βαλλιαδολιδ. Θὰ μὲν τώρα στὴ Μαδρίτη... Κίτταξε τί εἶχε χαρίσει τῆς Ἰουλίττας μας !...

Καὶ μοῦ εἰδειξε ἓνα κουτὶ πού θὰ ἐστοίχιζε τουλάχιστον πεντακόσια τάλληρα. Μὲ ἔλυσσε κῆθος ἰδιῶς μόλις τὸ εἶδα.

— Θὰ εἶνε πολὺ πλούσιος αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπα.

Ἡ Ἰουλίτσα κατέβασε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Εἶνε νέος ; Ξαναρώτησα ἐγὼ.

— Κάπου πενήντα ἐτῶν, εἶπε ἡ μητέρα.

Βγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ ἔβλεπα ὅλα μαῦρα. Ἐποπτευόμουν μιά τρομερὴ προδοσία. Ἄλλ' ὅταν θυμόμουν τὸ ἄθωο πρόσωπο τῆς Ἰουλίττας καὶ τοὺς ὄρκους της, ξαναγεννιόταν μέσα μου ἡ ἐλπίδα.

Τὸ βράδυ ἐφάγαμε ὅλοι μαζί. Ὁ μεγαλόσχημος ἰδιοκτῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ κτή-

Ἦταν ἡ μητέρα τῆς Ἰουλίττας.

ματά του, για εκατομμύρια, για μετοχές, για χαρτονομίσματα. Έβραβίωνε ότι είχε άποψαι να έγκοτασταθή στη Μαδρίτη, να γίνει συνδρομητής σε όλα τα θέατρα, ν' άγοραζε άμάξια, να δίνη γεύματα και μεγαλοπρεπείς χορούς...

— Τ' είν' αυτά που λέτε, κυρία Πλάσιδο; πού ελπε ή μαμά τής 'Ιουλίαις. Δέν ταιριάζει τόσο εύη σ' ένα χήρο.

— Ο δόν Πλάσιδο άπάντησε με έμφως :
— Μά σκέπτομαι να παντρευτώ !

Και έφριξε στην 'Ιουλία ένα θριαμβευτικό βλέμμα, πού μ' έκανε να πονέσω φοιχτά.

— Ο κ. Πλάσιδο ήταν άφομος, χονδρός, κοντός και με κόκκινο πρόσωπο. Άντιπαθητικός όχι. Λίγο ξιπασμένος μόνο. Έτρωγε σαν έλέφας.

Στό τέλος του γεύματος σηκώθη να φύγη.
— Περιμένε, μου ελπε ή μαμά. Η 'Ιουλία έχει να σου πη κάτι.

Περιμένα. Μου φάνηκε πως με χύταξαν σ' ένα με συμπονούσαν. Η 'Ιουλία μπήκε μαζί μου σ' ένα ιδιαίτερο σαλονάκι και... αδύνατο, αδύνατο να σου πω τί μου έλεπε και πού πάντων πού μου τά ελπε τα σατινικά έκεινα λόγια ! Τέλος πάντων !...

— Σ' άγαπώ, μου ελπε... άλλα παντρεύομαι... Συγχώρεσε με... Δέ μπορώ να κάμω άλλους...

Όταν άκουσα τα λόγια αυτά, ό έρωτάς μου μεταβλήθηκε σε μίσος και περιφρόνησι. Δέν ξέρα πός δέν την έπινα ή στιγμή έκεινή ! Βγήκα τρικλιζοντας στο δρόμο, τρελλός από την άπελπισία. Γυρνούσα δλητην νύχτα, χωρίς να ξέρα πού πηγαίνα.

Τήν επομένη έμαθα ότι στο σπίτι τής πρώην μνηστής μου ελχαν άρχισαι τις έτοιμασίες του γάμου, ό όποιος θα γινότανε σήμερα. Αυτό πού μ' έκαμε σαν τρελλό κ' άπεφάσισα να πνιγώ !...

— Δυστυχισμένη φίλε !

Και τόν πήρα μαζί σπίτι μου και ημερωσθήκαμε κουβεντιάζοντας δλη τήν νύχτα. Τό πρωί τόν συνάδευσα

στο δικό του σπίτι.

— Κύριε, τού ελπε ή ύπνέτρια, σās περιμένει μέσα μιό κυρία.

Ήταν ή μητέρα τής 'Ιουλίαις. Έδωσε στο φίλο μου μιό έπιστολή από την κόρη τής. 'Ο Μαρριάντο τήν άνοιξε τρέμοντας. Η 'Ιουλία τού έγραφε :

« Άντιό για πάντα, Μαρριάντο. Συγχώρεσε με και παρακάλα τόν Θεό για μένα »

Κυτάξαμε τήν μητέρα τής 'Ιουλίαις με έκπληξι. Η φτωχή γρηά έκλαιγε άπαρηγόρητα :

— Μή τά ρωτάτε τί έγινε, μάς έλεπε. Χθές ήταν να γίνη ό γάμος... Και τί γάμος ! Όλοι θα τόν ζηλέυαν. Αοιπόν, τήν τελευταία στιγμή ό δόν Πλάσιδο έπαθε άποπληξία και έμεινε στον τόπο.

Η 'Ιουλία μου σάτισε. Η άπελπισία τη; τήν έκανε τρελλή. Βγήκε στους δρόμους φωνάζοντας : — « Όλα τα έχασα, όλα ! » Έτρεξε πρός τή Μεγάλη 'Οδό και τράβηξε πρός τό γεφύρι... Άχι ! Θεέ μου ! Τί άλλο να σās πώ ; Έννοείτε τί συνέβη...

— Ο Μαρριάντο έλειωσε τα μάτια και σπέπασε τό πρόσωπο με τα δυό του χέρια.

— Μά πός πόρεσε και πήδησε στο ποτάμι ; ρώτησα. Η κικλιδες ελνα ψηλές. Δέν τήν έπόδισε κανείς ;

— Ήταν γραφτό τής, ελπε ή μητέρα τής. Υπήρχε στο γεφύρι μιό σκάλα άκουμισμένη πάνω στις κικλιδες...

Τότε ό Μαρριάντο έπεσε άναίσθητος...

Κατόλαβε για ποιά κάλο μλοΐσαν. Ήταν ή σκάλα τήν όποια είχαμε άφήσει στο ποτάμι τήν προηγούμενη νύχτα...

Φέρναν Φλόρ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΤΙΝΑ ΔΑ

Τώρα πού ή νύχτα πίνωσε και γέρονε τό φεγγάρι, πού ένα άγόρι έγαρμάνει για τό χατίρι σου, πού τό σκοτάδι ή γής φορεί κ' ό σφάραγς τή χάρη, έβγα, φεγγαροπόωση, στο παραθύρι σου.

Έβγα και γλυκοπάτησε λουλούδια μαραμένα, κ' αν έχης στάλα πονεσιά μέσ' στην καρδούλα σου, λυπήσου με και δόστηνε σε χείλη διψασμένα, ν' άναστηθώ σαν λούλουδο με τή δροσούλα σου.

Η θάλασσα τή γής φυλάει και τις ίτιές τ' άγέρι, κ' έγώ μονάχα δέ φιλώ τα δυό χειλάκια σου.

Με χίλια άστέρια ό σφάραγς, κ' έγώ χωρίς άστέρη ! Σκοτάδι ή γή, κ' έγώ χωρίς τα δυό ματάκια σου.

Κατέβα και περπάτησε, Νεράϊδα μέσ' στα σκότη, και μιλησε μου, να θαρω πός άναστήθηκα.

Πές μου τα λόγια τα γλυκά πού πρωτολέει ή Νειότη, κ' άς άπεθάνω άκούγοντας πός άγαπήθηκα.

† Άργύρης Έφταλιώτης

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σε καλές τιμάς, βιβλία φιλολογικά, ιστορικά, λοχαία συγγραφέις, περιοδικά, έφημερίδες, δλόκληρες βιβλιοθήκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες σιά γραφεία μας.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ν. Φ.

Ένας Άμερικανός διασώφησε πολύ ξύπνια τόν γοητευτικό τύπο τής έκλεκτής κυρίας έλπε ότι ελνε ή ώραιότερη άσχημη πού έχει γιορίσει. Και πράγματι αν ή άσχημιό ελνε πλέον γοητευτική από τήν ώραιότητα τότε ώρισμένως ή άνατέρω κυρία δέν ελνε ώραία. Η κορμοστασιά τής θαύμα κομψότητας, και αν αι σιλουέτα κατατάσσοντο σύμφωνα με τήν καλλιτεχνικήν διασκευή των κατά ρυθμούς άφεύκτως θ' άνήκεν εις τόν Δωρικόν. Καλλίγραμμη, μονοκόνδυλη, εύλύγιστη, εύγλωττη. Ντύεται πάντοτε σύμφωνα με τόν τύπο τής κομψότητός, όσον πρέπει άλλά και όσον χρειάζεται φαντακτερά, όστε και στην πλέον έκλεκτή συγκέντρωση υπερέχει λόγω τού άξιοθαυμάστου εις άρμονία, γούστο και τέχνην συνόλου. Χορεύει θαυμάσια, ή στάσις τής στον χορό ελνε έντελώς Λαίητην λάικ. Καμνίζει νόστιμα, ή όμιλία τής πεταχτή και εύχάριστη.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν Τετάρτην δεξιώσαμε παρά τώ κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη. Μετά μιάν παρτίφα τένας, παρτίθη τέινε στην ώραία βραδιά τής έξοχικής έπισύλωγς των.

— Έπρηκολούθησαν Ξωρηότατος χορούς. Τό κυλιέον πλουσιώτατον συμπρωλάμβανε φροντα παγωμένα και πολύ γευστικούς μεζέδες για ούτο.

— Μετοξύ των κεκλημένων συμπεριλαμβανόνται οι κ. κ. Άποστολίδη τουσλίττα ροζέττ, Χορισιάδη τουσλέττα κομψοτότη Ξωρζέττ μπροντό πού κατέλγηεν σε φροδύατην μπάντα από βελούδο στον ίδιο τόπο, κ. Παπαδεπούλου χορπέλλα μπέτ, κ. Φορέστη ταφά μπλέ μαρρίν και ροζ, κ. Παπαδισμαντοπούλου Ξωρζέττ μπλέ ρουά, κ. Άντωνοπούλου τουσλέττα πλύν σικ βιολέ ντεγκραντέ.

— Και αι δίδες Χορισιάδου μπέτ και μαρόν, δις Α. Γρηγοριούδη κόκκινη, δις Παπαδοπούλου κομψή λευκή τουσλέττα, δις Σκανοβή σιφφόν πράσινη σε δυό τόνους, δις Γ. Παυλίδη μπουνάντε-ροζ μουσελίνα.

— Και οι κ. κ. Χαρισιάδης, Γ. Δειμήζης, Δ. Άντωνόπουλος, Σκανοβής, Γ. Ν. Νικολαΐδης, Δαλιέττος.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν δεξιώσις παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Μακκά.

— Διακορίναμε κ. και κ. Π. Χέλην ύπέρ ποτε ώραία με τουσλέττα μπέτ. κ. και κ. Γ. Παπαδισμαντοπούλου μπλέ-σάξ, κ. και κ. Μακοη μπλέ-ρουά κ και κ. Σινεσίον με μαρόν, δις Χασιώτη, κλπ.

— Τό έξοχικά ντάνσιγκ άμυλλώνται εις κίνησην και Ξωρηότητα και ώσιπινές βραδειές, τό μόν Παριγιόν-ροζ κατά Πέμπτην, Καστρί Σάββατον, Τροκαντερό Παρασκευήν.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην εις τό Παριγιόν-ροζ πολύ κομψή συγκέντρωσις, τουσλέττες έντάκτως διακοσμητικά οι όποιοι φιγουράρον περισσώστερ χωρίς εις τό μελετημένην και καλλιτεχνικών πλαίσιον.

— Η «πίστα» τού χορού παριζιάνικη με φατισμόν τοποθετημένον κατά τρώπον όποτε να φατίζονται μόνον τα πόδια, και έτσι θα γίνη άφορμή ό νεωτερισμός αυτών να χορεύουν μόνον όσοι ξυύρον πράγματι να χορεύουν.

— Πολύς κόσμος γευσιαΐζει εκει. Μιό ματιά στην επάνω τσάρτα μάς πληροφοροει ότι οι κοσμικώτεροι Αθηναίεις παρευρισκονται, ή με ταξύ των όποιων κ. Δ. Μετσαΐά μου σβέτα και χαριτωμένη σιλουέττα ή όποια χορεύει με πολλήν γοήν, με μουσελίνα πράσινη, πελώρια παβό ροζ, και πράσιον καστόριον καπέλλο, κ. Θ. Φωτιάδη τής όποίας ή παρουσία γίνεται πάντοτε ή άφορμή θαυμαστικών κρίσεων, με τουσλέττα παριζιάνικη μπέτ έμποριμ ροζ.

— Μία πολύ σικ τουσλέττα—μυση έμποριμ λουλούδια σπαρα και καπέλλο μεγάλο με φτερό—φορεί ή κ. Λοβδοπούλου.

— Ένας τίπος πολύ ένδιαφέρων τής: ώραίας και νεαρās Αθηναίας ή όποια ελνε έγκατεστημένη στο Παρίσι και ελνε έδω για λόγα καρδ, έκτάκτως κομψή και πρωτότυπα ντυμένη με μουσελίνα πράσινη κεντημένη με πέρες και στρώσε σε χρώματα μπροντό, μαύρο και πράσινο, μοντά πολυτελέστατον πτι γκρι. Άσχημά Α. Π.

— Στην Πορταριά και ίδιος στο ξενοδοχείο «Θεοξένια», παρθερίζουν πολλές κομψές Αθηναίεις. Ο χορός δίν λιτίες και εκει, συγχρόνως γίνονται και εκδρομές πολλές. Μεταξύ των ένει παραθερίζουσών τό ρεζόρ έμποριμ και κομψότητος άνήκει στην κ. Μ. Μ.

— Στο Καστρο κατά Σάββατον πολύς κόσμος και ίδιος αι παραθερίζουσαι οικογένεια εις Κηφισιά. Εις τό χορευτικόν τεροσιν υπερισχύει ή νεολαία. Αι ώραιότεροι έμφανίσις τού παρελθόντος Σαββάτου ήσαν δις Κριεμάδη, δις Κ. Δεμερτέη, δις Πουλοπούλου κλπ.

Η Μονταίν

ΤΑ «ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ» ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Εις κομψόν τόμον θαυμάσια εικονογραφ: μένον ύπό τού Ξωγράφου κ. Ρούμπου, έξεδόθη ύπό τής συνεργατίδος μες Διδος Ταρσούλη συλλογή έλληνικών παραμυθιών. Τό βιβλίον ελνε χησίμον για όλες τις ηλικίες και ίδιος για τούς μικρούς τήν περιδον αυτήν τών διακοπών. Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία. Οι εκ των έπαρχιών άς άπευθύνονται στο βιβλιοπωλείο Δικαίου, Βουλής 5.